

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

AMANDA QUICK

Meilužė

svajonių knygos

AMANDA QUICK

Meilužė

Romanas

Vilnius
2018

*Skiriu Albertai Kastl,
mamai ir draugei.*

*Su meile
dėkinga duktė*

Prologas

– Jūsų pastaroji meilužė, Mastersai, Londone sukėlė tikrą sensaciją. Aukštuomenei ji pasirodė gana įdomi asmenybė, – Čarlzas Treskotas įsitaisė priešais židinį, gurkštelėjo brendžio ir prisimerkęs gudriai pažvelgė į šeimnininką. – Kadangi jūs per patį sezono įkarštį dėl kažkokių nesuprantamų priežasčių sumanėte leisti laiką kaime, pamaniau, jog mano pareiga pranešti jums, kas dedasi sostinėje.

– Jūs pasiūlytė itin kilniai, kad metęs savo reikalus atvykote čia papasakoti man naujausių paskalų.

– Tai mažiausia, ką galėjau nuveikti jūsų labui: juk dabar jūsų vardas – visų lūpose! Puikiai žinau, kaip erzina tokie dalykai.

Čarlzas Treskotas, pasileidęs ir persisotinęs malonumų trisdešimtmetis džentelmenas, patylėjo stengdamasis nepardyti graužiančio ji smalsumo.

– Jūs klystate, Treskotai. Man visiškai nesvarbu, ką vadina moji aukštuomenė pasirinkus dar viena dingstimi paliežuvaui prie arbatos.

Treskotas atrodė aiškiai nusivylęs, bet anaip tol ne palaužtas. Taip atkakliai siekdamas priversti Mastersą sureaguoti į Londono gandus, jis buvo panašus į išpaikintą vaiką, trokštantį bet kuria kaina įerzinti narve uždarytą tigra.

– Turiu pasakyti, kad mane, beje, ir kitus, labai stebina, kaip jūs galite taikstyti su papiktinančiu tos būtybės elgesiu.

Juk visiems aišku: iš savo aistros objektų jūs visada reikalavote padoraus elgesio. Sako, toks reikalavimas netgi įtrauktas į jūsų garsiųjų taisyklių sąvadą.

Markusas Valerijus Klaudas, grafas Mastersas, lėtai pasukiojo savo didelėse šiurkščiose rankose krištolo taurę. Atrodė, dabar jam užvis labiausiai rūpi liepsnos atšvaitai įmantriuose krištolo raižiniuose.

Prieš kelis mėnesius Markusą sudomino kai kurios šviesos savybės – kaip šviesos spindulys atsispindi ir lūžta stikle. Bėgaliniai eksperimentai su prizmėmis ir veidrodžiais pažadino naują jo aistrą – aistrą teleskopams.

Astronomija Markusą taip įtraukė, kad sezono įkarštyje jis paliko Londoną ir apsigyveno viename iš tolimiausių savo dvarų. Giedras ir grynas nakties dangus virš Jorkšyro, skirtingai negu dūmais užterštas miesto oras, sudarė puikias sąlygas stebėti šviesulius. Ir šitaip buvo visada. Dar būdamas vaikas, gimtajame Jorkšyro dvare Markusas pajuto potraukį prie mechanikos, technikos ir mokslinių tyrinėjimų.

Nuo linginės karietos iki laikrodžių, nuo muzikinių dėžučių iki žvaigždžių... Markusas Valerijus buvo apsėstas atradimų ir išradimų aistros ir troškimo atskleisti mokslo dėsnius, kuriems paklūsta daiktai ir reiškiniai.

Markusui apskritai patiko dėsniai, juoba savi, paties nustatyti. Prieš kelerius metus jis susidarė gyvenimo taisyklių sąvadą ir visada tą taisyklių paisė. Jos buvo paprastos ir viena reikšmės:

Niekada nevesk antrą kartą.

Niekada neaptarinėk savo praeities.

Niekada nemesk pasirinkto tikslo ir niekada nekeisk priimto sprendimo.

Niekada neužmegzk santykių su skaistulėmis ir svetimomis žmonomis.

Markusas liovėsi žiūrėjęs į brendžio taurę. Šitas Treskotas niekada nebuvo jam įdomus... Vienas iš daugybės pasileidusių Londono dendžių – žmonių, pataikaujančių savo silpnybės ir menkoms aistroms, žmonių, kurių moralės principai leidžia apgaudinėti patiklias skaistules ir stovinčius žemiau ant socialinių laiptų.

– Pasakykite man pagaliau, ką padarė toji ledi, kad nusielpnė tokių vertinimų, – apsimestinai abejingu balsu pratarė Markusas.

Svečio akys piktdžiugiškai sublykčiojo.

– Pasak gandų, ji pametė jus ir dabar ieško naujo meilužio. Visa aukštuomenė įtemptai laukia...

– Neabejoju.

– Ponia Brait mūsų rate pasirodė vos prieš dvi savaites ir jau spėjo pavergti jį šturmu. Niekas negali patikėti, kad leidote šitai moteriai prisiūti jums barzdą. Tiesiog neįtikėtina, turint omenyje jūsų... tenka pripažinti, gana skandalingą reputaciją.

Markusas šyptelėjo, bet nutylėjo.

Tokiu atsakymu nepatenkintas Treskotas ryžosi užėiti iš kitos pusės.

– Jūs puikiai žinote, kad esate laikomas pačiu mįslingiausiu, o gal ir pačiu pavojingiausiu vyriškiu Londone.

– Mįslė ir pavojus, Treskotai, visada gyvuoja tik žiūrovų vaizduotėje – lygiai kaip ir grožis.

– Gandai apie jūsų praeitį, Mastersai, pavertė jus gyva legenda. Todėl suprantama, kad moteris, išdrįsusi jus atstumti, negalėjo nesukelti kalbų ir apkalbų bangos.

– Suprantama.

Treskotas primerkė akis.

– Esu pasirengęs sutikti, kad toji ledi tikrai nepaprasta, nepaprasta netgi jums, sere. Ir kur jūs radote tokią kerinčią našlėlę?

– Jūs matėte ją?

– Žinoma! – vyptelėjo svečias. – Ponia Brait niekur nelieta nepastebėta. Be jos nesulauktų pasisekimo nė vienas vakaras, nė vienas pokylis. Jūsų meilužė, sakyčiau, yra žaviausia būtybė iš visų, kurias teko sutikti per kelerius pastaruosius metus.

– Laikote ją žavia, Treskotai?

– Be abejo. Dėl to sutaria visi. Juk žinote, kaip ją vadina – ledi Žvaigždžių Šviesa!

– Tikrai?

Treskotas gūžtelėjo pečiais.

– Aišku, jos nepavadinsi akinamai gražia... Beje, žinote tai kur kas geriau už mane. Bet ji kažkaip traukia, ar ne? Tiesiog neįmanoma atplėsti akių... Nors už savo pravarde ji pirmiausia turi būti dėkinga ekstravagantiškiems apdarams.

– Ak, tiesa... Jūs turite omenyje sukneles?

Treskotas vėl pagiežingai nusijuokė.

– Jūs tik pamanykite: buvusi itin skandalingai pagarsėjusio lordo meilužė drįsta pasirodyti žmonėse vilkėdama tik akinamai baltai – nekaltoji mergelė, nėra ką sakyti! Tikras papiktinimas!

Markusas liovėsi sukioti tarp pirštų bokalą ir pakėlė akis į pašnekovą.

– Ji vis dar renkasi baltą spalvą?

– Niekada nevilki kitaip, tik baltai, – patikino jį Treskotas. – Labai originali. Beje, tos kvailos baltos suknelės, taip pat paaukuota karieta visoms Londono damoms kelia baisų pa-

vydą. Jums teko kaip reikiant papurtyti piniginę, tiesa? Leiskite pasidomėti, kokio dydžio sumą išleidote?

– Vargu ar beprisiminčiau, – Markusas nukreipė žvilgsnį į ugnį židinyje.

– Vadinasi, pripirkote jai tiek brangių apdarų ir niekučių, kad balta karieta ir į ją pakinkyti puikūs balti arkliai jūsų kišenės nepaveikė?

– Tokiems menkniekiams aš neteikiu didelės reikšmės.

Treskotas net užspringo.

– Turbūt labai gera būti turtingam kaip Krezas. Neįsivaizduoju, sere, bet toji pupytė iš pradžių, matyt, giliai suleido savo nagučius į jūsų kišenę ir tik tada nusprendė susirasti jums pamainą.

– Našlės po savo vyrų mirties retai kada paveldi didelius turtus.

– Kalbama, velionis ponas Braitas buvo daug vyresnis už savo žmoną ir jie gyveno labai atsiskyrę kažkur Devone. – Treskotas metė į Markusą klausiamą žvilgsnį. – Jis, be abejo, paliko jai šiek tiek pinigų, tačiau visas Londonas yra įsitikinęs, kad našlė gerokai pralobo pasinaudodama jumis.

– Treskotai, juk pats žinote, kaip būna: vyras privalo susimokėti už malonumus.

Svečias tyliai sukikeno ir įsidrąsinęs vėl kyštelėjo ranką į tigro narvą.

– Įdomu, kaip jaučiasi vyras, kai godi meilužė, kaip reikiant išmelžusi jo kišenes, nusprendžia susirasti jam pamainą lovoje?

– Man sunku nusakyti jums savo jausmus, Treskotai.

– Prisiekiu jums, Londone vargiai surastumėte bent vieną vyrą, kuris dabar nenorėtų išmėginti laimės ir užimti jūsų vietą ponios Brait buduare.

– Čia nėra ko stebėtis.

– Iš esmės visi jūsų pažįstami, ypač kortų partneriai, dabar leidžia vakarus šitos ledi draugijoje, – nesiliovė svečias. – Lart-moras, Derou, Elisas ir Džadsonas nuolatos aplink ją sukasi. O frantai ir dabitos, tokie kaip Hoitas, išvis neriasi iš kailio – kad tik būtų pastebėti su jūsų ponija Brait.

– Kai kurie dėl mados yra pasirengę viskam.

– Beje, apie madą, – nusičiupo naujos minties Treskotas. – Išsamus ponios Brait antikos meno išmanymas daugelį mūsų damų pavertė karštomis jos gerbėjomis. Juk žinote naujausią jų pomėgį! Visos moterys staiga puolė puošti savo namų klasikiniu stiliumi, ir kiekviena stengiasi, kad jos dekoras kuo labiau panėšėtų į antikinį, o svarbiausia – labiau nei jos draugės.

– Antika... – mąsliai pakartojo Markusas.

– Visi tiesiog pakvaišo dėl senovės, o jūsų meilužė, regis, apie ją nusimano. Atrodo, ji visus metus studijavo Italijoje antikos meną. – Treskotas papurtė galvą. – Turiu pasakyti, kad pernelyg intelektualios prigimtios moterys manęs nežavi.

– Nieko nuostabaus, turint omenyje jūsų paties prigimtį.

Ižeidimą Treskotas nuleido negirdomis.

– Nejaugi jūsų nė kiek nežeidžia papiktinantis jos elgesys?

– Man jis atrodo... – Markusas patylėjo ieškodamas tinkamo žodžio, – įdomus.

– Įdomus?! Ir tai viskas, ką galite pasakyti? Velniai rautų, betgi štai šią akimirką jūsų buvusi meilužė daro jums gėdą ir žemina jus žymiausiose Londono šeimose!

– Gal tai ir nebuvo viskas, ką galiu, bet tikrai viskas, ką noriu pasakyti. Ar dar turite man kokių nors naujienų?

Pašnekovas paniuro.

– Manau, šito pakanka.

– Visiškai. O dabar jūs, be abejo, jau norėsite atsisveikinti. – Markusas pažvelgė į laikrodį. – Tuoj sutems, o iki artimiausio viešbučio toloka.

Treskotas sučiaupė lūpas. Pokalbio pradžioje jis tikėjosi būti pakviestas pernaktuoti Klaudhole, ir dabar teko skaudžiai nusivilti. Jis pakilo.

– Sudie, Mastersai. Esu įsitikinęs, šį vakarą turėsite apie ką pagalvoti... Nenorėčiau atsidurti jūsų kailyje. Velniškai nemalonu, kai meilužė tave išjuokia.

Treskotas apsisuko ir išėjo iš bibliotekos. Markusas palūkėjo, kol svečiui už nugaros užsivers durys. Tada pakilo, perėjo per kambarį ir sustojo prie lango.

Dangus buvo giedras, be debesėlio, aukso saulėlydžiu liepsnojo gėstančios pavasario dienos spalvos. Šiandien bus puiki naktis stebėti žvaigždes naujuoju teleskopu.

Markusas ketino likusią mėnesio dalį praleisti čia, Jorkšyre, bet dabar teks grįžti į Londoną kur kas anksčiau, negu buvo numatyta. Buvo pernelyg sužadintas jo smalsumas, o pastarasis – tokia pat bemaž neįveikiama jėga, kaip moters trauka.

Reikalas tas, kad, priešingai, negu plepa londoniečiai, Markusas dabar neturi jokios meilužės. Ir jau keturi mėnesiai išvis nėra buvęs su moterimi.

Su paskutine savo meiluže, pasakiškai gražia dvidešimt aštuonerių metų našle, jie išsiskyrė prieš kelis mėnesius – kai ledi pagaliau susiprato, kad Markusas tikrai neketina laužyti savo taisyklės, susijusios su antrosiomis vedybomis. Pasvėrusi visus „už“ ir „prieš“, gražuolė nusprendė sulošti kitą, ne tokią beviltišką partiją.

Kas gi ji, ta paslaptingoji ponია Brait?

Markusą suintrigavo jos įžūlumas. Moteris, išdrįsusi visos aukštuomenės akyse apsimesti jo meiluže, tikrai turėtų būti labai įdomi asmenybė...

Galbūt ne mažiau įdomi nei žvaigždės.

Grafas Mastersas gyvas.

Kai jis pasirodė pokylių salėje, Ifigenija Brait pirmą kartą gyvenime vos neapalpo. Viskas ėmė lėtai plaukti prieš akis ir ji veltui mėgino suimti save į rankas.

Užvis mažiausiai šį vakarą, kaip, beje, ir bet kurį kitą, ji tikėjosi išvysti grafą gyvą ir sveiką.

Jis gyvas.

Sukrėtimas praėjo, ir dabar jos galva ėmė svaigti iš džiaugsmo ir susižavėjimo.

Ifigenija niekada nebuvo susitikusi su Mastersu, tačiau prieš apsimesdama jo meiluže net dvi savaites karštligiškai domėjusi viskuo, kas su juo susiję.

Labiausiai ją pribloškė tai, kad Mastersas pasirodė esąs jos svajonių vyras, kurį ji galėtų pamilti taip, kaip nieko nėra mylėjusi. Jis atrodė tiesiog sukurtas jai.

Ifigenija susitakė su mintimi, kad Mastersas amžiams liks tik slapčiausių jos svajonių herojus... Bet štai dabar jis čia, stovi priešais ją alsuojantis ir sklidinas gyvybės.

Kai sužinos, kas ji tokia ir ko prikūrė, žinoma, pradės ją niekinti.

– Gailestingasis Dieve, negaliu patikėti, – sumurmėjo lordas Elisas, – Mastersas čia!..

Ifigenija tylėjo nepajėgdama atplėšti akių nuo aukšto tvirto

vyro, atsainiai ir išdidžiai žengiančio žydrų paradinių laiptų kilimu. Ji buvo priblokšta – Mastersas pasirodė esąs lygiai toks, kokį ji įsivaizdavo. Juodaplaukis, šaltas ir arogantiškas, įpratęs gyventi pagal savas taisykles.

Ifigenija negalėjo patikėti savo akimis.

Visi kiti, regis, irgi.

Akimirksniu pokylių salėje stoji tylą. Kurtinanti tylą pakibo virš svečių minios.

Ifigenijai pasirodė, kad visi šie prašmatniai apsirengę svečiai – damos ir kavalieriai – įkrito į milžinišką skysto gintaro lašą, o šis staiga sustingo ir virto skaidriu kalėjimu. Rodės, akimirką apmirė net gausybės žvakių krištolo sietynuose šviesa. Sulig kitu širdies dunkstelėjimu gintaras vėl tapo derva ir paleido savo belaisvius. Atgavusi laisvę puikioji draugija ėmė pleventi tarsi būrys žėrinčių drugelių. Jaudulio virpuliu plazdėjo jų neskoningi, blizgučiais nusėti sparneliai, godžiai švietė didžiulės akys.

Ifigenija žinojo, ko nekantraudami laukia svečiai. Jie iš anksto mėgaujasi skandalu, kuris daugelį dienų penės paskalas. Taip pat ji žinojo, kas sukėlė susirinkusiųjų nuostabą: niekas nesitikėjo išvysti Masterso čia. Visi buvo įsitikinę, kad jis dar provincijoje, tebetūno viename iš savo dvarų. Niekas nemanė, kad jis netikėtai pasirodys čia ir panorės susitikti su savo buvusiu meiluže.

Tik Ifigenija ir jos artimiausi žmonės manė, kad grafas miręs. Taip buvo parašyta baisiajame šantažuotojo laiške. Taip pat buvo rašoma, kad Ifigenijos teta Zoja taps kita auka, jeigu nepaklus to niekšo reikalavimams.

Tačiau štai Mastersas čia, ne tik gyvas, bet ir visiškai sveikas. Nuo jo sklido grėsminga didelio plėšraus žvėries jėga. Neliko jokių abejonių: šantažuotojas melavo. Jis labai gudriai

pasinaudojo susiklosčiusiomis aplinkybėmis, kad Londone nėra Masterso, ir įgąsdino Zoją.

Apimta susižavėjimo ir nevilties, Ifigenija stebėjo nepermaldujamai artėjantį grafą ir jautė, kaip visi kruopščiai suręsti jos planai subyra į dulkes. Virš jos pakibo visiškai naujas pavojus – pavojus, keliantis grėsmę jai pačiai ir visiems jos artimiesiems.

Mastersas tikrai neapsidžiaugs sužinojęs, kad jis, pasirodo, turi meilužę, kuri išdrįso įtikinti Londono aukštuomenę, jog ieško jam pamainos.

Mastersas be vargo sugriauš apgailėtiną jos maskaradą, pamanė Ifigenija. Nuplėš jos kaukę ir parodys visiems niekingą apgavikę, kokia ji buvo visą šį laiką.

Ifigenijos ausį pasiekė prislopintas dviejų džentelmenų poalkbis ir jos širdis ėmė pašėlusiai plakti.

– Masterso nervai visada buvo geležiniai, – numirėliška išblyškęs ir liesas tarsi vaiduoklis, lordas Lartmoras pakėlė prie lūpų taure šampano ir ištuštino vienu gurkšniu. – Niekada nemaniau, kad jis išdrįs pasirodyti namuose, kur viešpatauja ledi Žvaigždžių Šviesa. Juk bus velniškai pažemintas.

– Prisiekiu Jupiteriu, spektaklis darosi įdomus, – Derou, pusamžis vyras su nemažu pilvuku, kurio nepajėgė paslėpti prastai pasiūtas frakas, metė smalsų žvilgsnį į Ifigeniją.

Herbertas Hoitas graudinamai rūpestingai palinko prie jos, tarsi mėgindamas apginti. Jo visada linksmas žydras akis dabar temdė nerimas.

– Sakyčiau, čia bręsta šioke tokie nemalonumai. Manau, generolai turėjo tokių pat svarių priežasčių išrasti itin naudingą taktiką, vadinamą strateginiu atsitraukimu. Ar nenorėtumėte ja pasinaudoti? Aš kaip visada jūsų paslaugoms.

Ifigenija pamėgino susitvarkyti ir nusiraminti. Jai trūko

oro... Neįtikėtina. Tai kažkokia baisi klaida. Jos pirštai, lengvai liečiantys Hoito rankovę, vos pastebimai virpėjo.

– Nekalbėkite niekų, pone Hoitai. Mastersas nekels scenų, kurios galėtų pradžiuginti publiką.

– Nė nesitikėkite šito, – Herbertas įdėmiai stebėjo minios bangavimą, iš to galėjai suprasti, kaip sparčiai Mastersas iriasi per salę. – Niekas niekada nepajėgia nuspėti, ką jis iškrės po akimirkos. Jis mįslingas žmogus.

Ifigenija užsiplieskė. Nors pačios padėtis buvo nepavydėtina, ji pajuto būtinybę užsistoti grafa.

– Anaipol jis nėra mįslingas, tik stengiasi apsaugoti savo asmeninį gyvenimą nuo pašalinių kišimosi. Tai visiškai suprantama.

– Ką gi, kaip tik jūs ir pavertėte jį visuotinio aptarinėjimo objektu ir sėkmingai įsikišote į jo asmeninį gyvenimą, tiesa, mieloji? Ir jis vargu bau jums padėkos.

Deja, Herbertas kaip visada buvo teisus.

Ifigenija nepatikliai žvilgtelėjo į savo naująjį draugą. Herbertas kur kas geriau nei ji žinojo išdavikiškus Londono aukštuomenės įpročius, juk pastaruosius dvejus metus plaukiojo šiuose klastinguose vandenyse. Ifigenija susipažino su Herbertu prieš dvi savaites ir per šį laiką įprato visiškai pasikliauti jo nuomone. Atrodė, ponas Hoitas žino viską apie visus, bent šį tą reiškiančius aukštuomenėje. Jis buvo perpratęs visus elgesio siaurame elitiniame pasaulėlyje niuansus – nuo lengvo atsainumo iki visiško priešiško.

Pats Herbertas Londono tvenkinyje buvo laikomas smulkia žuvele, tačiau buvo iš tų nedaugelio nenusakomo amžiaus žaviai galantiškų džentelmenų, kuriems pavyko rasti savo vietą visuomenėje ir tapti reikalingiems tiek vaišingoms šeiminkėms, tiek susirūpinusioms ir nepatiklioms mamytėms.

Šie džentelmenai noriai šoka su damomis, kurioms pristigo kavalierių, ir geria arbatą su pagyvenusiomis matronomis. Jie atneša šampano damoms, kurių sutuoktiniai įsijautę lošia prie kortų stalelio. Jie linksmi plepa su virpančiomis iš jaudulio jaunutėmis ledi, pirmą kartą atvežtomis į pokylį. Trumpai kalbant, jie labai naudingi, todėl jiems visada pavyksta gauti kvietimų į geriausius Londono priėmimus ir pokylius.

Herbertui buvo jau gerokai per trisdešimt. Patrauklus, rausvaskruostis, šviesių akių, šiek tiek linkęs pilnėti, jis tikrai buvo geraširdis, ramaus būdo. Retėjantys šviesiai rusvi plaukai buvo pakirpti ir sugarbanoti pagal naujausią madą, kurios griežtus reikalavimus visiškai atitiko ir geltona, per liemenį šiek tiek siauroka liemenė, ir kruopščiai parištas kaklaraištis.

Ifigenijai Herbertas patiko. Jis buvo vienas iš nedaugelio vyrų, nesistengiančių bet kuria kaina užimti vietą, kuri, visų manymu, priklausė grafui Mastersui. Šalia Herberto Ifigenija jautėsi saugi.

Herbertas mielai aptardavo su ja meno ir architektūros klausimus. O ji pagarbiai išsiklausydavo į jo praktiškus, aukštuomenės pažinimu pagrįstus patarimus.

Tačiau dabar net ir Hoitas, kurį retai kada paveikdavo net ir gudriausia aukštuomenės intriga, jautėsi sutrikęs. Atrodo, jis nė nenumanė, kaip užkirsti kelią artėjančiai katastrofai.

Ifigenija nervingai pešiojo savo baltą nėrinių vėduoklę, mėgindama sustabdyti pašėlusį minčių siausmą. Jai teliko pasikliauti vien savo pačios protu. Laimė, šiuo turtu ji gausiai apdovanota, ramino save Ifigenija.

– Mastersas yra džentelmenas. Jis nenorės statyti į nepatogią padėtį nei manęs, nei savęs.

– Ką gi, brangioji, – Herbertas įprasta maniera kilstelėjo tankų antakį, – nemanau, kad reikėtų man aiškinti jūsų san-

tykių su Mastersu detales. Visas Londonas puikiai žino, koks buvo artimos judviejų draugystės pobūdis.

– Neabejoju, – Ifigenijos balse pasigirdo grėsmingų gaidelių, iškart sustabdančių kiekvieną, kam užtekdamo įžūlumo užsiminti apie jos ir grafo artumą. Jai retai kada tekdamo kalbėti tokiu tonu su Herbertu, nes šis vyras dažniausiai būdavo labai subtilus.

Ifigenijai nederėjo skūstis dėl užgriuvusios samprotavimų ir spėlionių apie jos santykius su Mastersu lavinos. Juk aukštuomenė galų gale priėjo prie tokių išvadų, prie kokių pati Ifigenija stengėsi ją privesti.

Tai buvo grandiozinio plano įsiskverbti į siaurą artimų Markuso pažįstamų ratą dalis. Ir viskas sekėsi puikiai... iki šio vakaro.

– Turint omenyje jūsų ankstesnius santykius su Mastersu, – tęsė pokalbį Hoitas, – dabar visi klausia savęs to paties: kas bus toliau? Brangioji, mes visi jau patikėjome, kad judu išsiskyrėte. Tačiau tai, kad grafas atvyko čia, liudija visai ką kita.

Ifigenija apsimetė nenugirdusi Hoito balse klausiamos intonacijos. Argi ji galėjo paaiškinti tai, ko nesuprato pati?

Nustojusi vilties rasti kokį nors būdą išvengti bėdos, Ifigenija mėgino lyg niekur nieko tęsti pokalbį. Ji vėl grįžo prie legendos, kurią sukūrė vos pradėjusi savo rizikingą žaidimą.

– Mastersas puikiai žino, kad tarp mudviejų viskas baigta, nebent jis atsiprašytų už pasibjaurėtiną skandalą, kurį man iškėlė, – ramiai kalbėjo ji.

– Kalbant apie Mastersą, niekada nereikia vartoti žodžio „neįmanoma“, – pareiškė Herbertas. – Tačiau šiuo atveju, manyčiau, jis tinka, nes galiu prisiekti: niekas šioje salėje negali įsivaizduoti grafo, atsiprašančio moters, kuri pažemino jį visos aukštuomenės akyse.

– Bet, pone Hoitai, aš nieko panašaus nepadariau! – pasibaisėjo Ifigenija.

– Štai kaip?

Nėrinių vėduoklė karštligiškai suplazdėjo jos rankose. Staiga Ifigenija pajuto, kad dūsta.

– Aš tik leidau jam suprasti, kad mudviejų daugiau niekas nebesieja.

– Ir dėl to kaltas tik jis.

– Taip, – Ifigenija giliai įkvėpė oro. – Išsiskyrėme tikrai dėl jo kaltės. Tačiau aš visai neketinau žeminti grafo jo draugų akyse.

Herbertas pažvelgė į ją apstulbęs.

– Tęskite, brangioji. Bet verčiau vadinti daiktus tikraisiais vardais. Jūs leidote suprasti, kad judu su grafu klaikiai susipykote ir šis kivirčas nutraukė artimą jūsų draugystę. Ir neįtikinkėkite manęs, jog pasirodžiusi viešumoje jūs nepuoselėjote vilties atkeršyti. Visi puikiai žinojo, kad ieškote kuo pakeisti buvusį draugą.

– Netiesa! – Ifigenija atsikosėjo. – Norėjau pasakyti, kad laukiau grafo atsiprašymo, tačiau neturėjau omenyje... niekada negalvojau... neketinau priversti jį atsiprašyti.

Juk negali laukti atsiprašymo iš numirėlio.

– Apie jūsų ketinimus telieka vien spėlioti, kai atvirai visiems demonstruojate atstūmusi patį Mastersą. Visi įsitikinę: metusi jam iššūkį, jūs pasielgėte labai neprotingai.

Tai buvo kruopščiai apgalvoto plano – tapti įpykusia Masterso meiluže – dalis, bet kaip Ifigenija galėjo visa tai paaiškinti Hoitui?

– O dėl to menko nesusipratimo...

– Nesusipratimo? – Herbertas pažvelgė į ją apgailestaudamas. – Pastarąsias dvi savaites visa aukštuomenė suka galvą,

kas jūs tokia – narsiausia Londono moteris ar tik beviltiška beprotnamio pacientė.

– Ir pati savimi stebiuosi, – vos girdimai sumurmėjo Ifigenija. Turbūt ji tikrai išsikraustė iš proto, jeigu laisva valia atsidūrė tokioje padėtyje.

– Žinokite, kad visą šį laiką Londonas sėdėjo lyg ant adatų, nekantriai laukdamas Masterso atsako į jūsų kerštą.

– Aš jau sakiau jums, pone Hoitai, kad nė iš tolo nebrandinau keršto planų. Mudu viso labo truputį susikivirčijome. Ir aš tik laukiau atsiprašymo.

– Vadinasi, dabar tai jau nedidelis kivirčas? Visai neseniai buvo kalbėta apie baisų skandalą.

– Tokie dalykai linkę neįtikėtinais padidėti gandonešių lūpose, argi ne?

– Be abejo, mano mieloji, – Herbertas pritariamai paplekšnojo jai per ranką. – Bet nenusiminkite. Palaikau jus ir esu pasirengęs ginti, jeigu Mastersas pradės elgtis nederamai.

– Skamba viltingai.

Tačiau ji anaip tol nesijautė esanti saugi. Mastersas stebuklingai prisikėlė iš mirusiųjų – ir tai žadėjo didelius nemalonus.

Herberto atsakymas įtikino Ifigeniją, kad visos jos surinktos žinios apie skandalingai pagarsėjusį grafą – gryna tiesa. Aukštuomenė laikė jį jaudinamai pavojingu ir nenuspėjamu. Sklandė gandai apie vieną seniai įvykusių dvikovą, kai Markusas vos nenužudė savo priešininko. Būta ir baisesnių dalykų – žmonės šnabždėjosi, kad Mastersas prikišo nagus prie savo buvusio kompaniono Lintono Spaldingo nužudymo. Šiaip ar taip, po šio mirties grafas perėmė valdyti kelias pelningas investicines įmones, kurioms iki tol vadovavo Spaldingas. Buvo kalbama, esą mirus verslo partneriui Mastersas ne tik pasiglemžė pelningas jo įmones, bet ir užmezgė ilgai trukusį

romaną su Spaldingo našle Ana, ir tas ryšys nenutrūko iki šiol, nors Ana ištekėjo antrą kartą ir dabar yra ledi Sends. Niekas nežino tikros tiesos apie šiuos ir kitus įvykius, nes Mastersas niekada ir nieko nepasakoja. Viena iš jo geležinių taisyklių draudžia aptarinėti savo praeitį, kita – kam nors aiškinti savo poelgius. Grafas Mastersas garsėjo didžiuliu uždarumu. Ir jis tikrai ne iš tokių, kurie geba iškęsti pažeminimą. Ifigenija priminė sau, kad jai jau yra tekę atsidurti pavojingose situacijose. Praėjusiais metais jiedvi su pussesere Amelija keliavo po Italiją studijuodamos antikos meno paminklus, ir kelionė neapsiėjo be nuotykių. Ji puikiai prisiminė bjaurų susidūrimą su gatvės vagimi ir kitą, ne mažiau pavojingą nutikimą, kai pakeliui į Pompėją jas užpuolė plėšikas.

Vis dėlto Ifigenija puikiai suvokė, kad jai iki šiol neteko susidurti su tokios reputacijos žmogumi, koks yra grafas. Svarbiausia – išlikti ramiai ir santūriai, pamanė Ifigenija. Žinoma, ji sutiko potencialiai pavojingą priešininką, bet argi atliktas tyrimas neįtikino, kad grafas Mastersas pasižymi ypatingu protu? Jeigu jai pasiseks, Mastersas, kaip jam būdinga – šaltakraujiškai ir vadovaudamasis sveiku protu – mieliau pasirinks priimti iššūkį.

Remdamasi surinktomis apie jį žiniomis Ifigenija bemaž neabejojo, kad jis neleis emocijoms užgožti proto.

Bemaž neabejojo.

Ifigenija pastebėjo, kaip Herbertas, įsižiūrėjęs į minią, neramiai suraukė antakius. Ji išgirdo garsų trakstelėjimą – nuleido akis ir suprato, kad netyčia sulaužė dailius savo baltosios vėduoklės strypelius.

Tą akimirką minia priešais ją prasiskyrė. Pasigirdo ir iškart nutilo isteriškas moters juokas. Vyras atsitraukė. Net Herbertas žingtelėjo atatupstas kelis žingsnius.

Ifigenija visiškai viena stovėjo vidury pilnos pokylių salės.

Grafas Markusas Mastersas sustojo tiesiai priešais ją. Ifigenija ir toliau nepakeldama akių tyrinėjo sulaužytą vėduoklę, todėl pirmiausia pamatė jo rankas.

Salėje grafas buvo vienintelis vyras, nemūvintis pirštinių.

Aplinkoje, kurioje švelnios, grakščios, išpuoselėtos rankos buvo laikomos vienu svarbiausių vyriškio pranašumu, Mastersas leido sau demonstruoti mūšiuose užgrūdinto kario rankas. Didelės ir stiprios, jos liudijo, kad žmogus eina per gyvenimą savo keliu.

Staiga Ifigenija prisiminė, kad titulą Markusas paveldėjo vos prieš penkerius metus ir tikrai ne drauge su brangiu palikimu. Markusas negimė nei turtingas, nei įtakingas. Viską jis pasiekė pats.

Ji atplėšė žvilgsnį nuo raumeningų grafo rankų ir greitai pakėlė akis.

Markuso veidas priminė profilius, iškaltus senovinėse aukso monetose. Stiprus, nepermaldujamas, iki šiurkštumo išdidus – tai buvo senovės kario veidas. Jis įdėmiai apžiūrinėjo Ifigeniją ir gintarinėse jo akyse švietė skvarbus protas. Jo plaukai buvo tamsūs, beveik juodi. Besiraitančiose, į viršų nuo aukštos kaktos nesusukuotose sruogose spindėjo sidabro gijos.

Ifigenijos akys susitiko su žaižaruojančiu grafo žvilgsniu. Ją persmelkė kažkokio vidinio supratimo, atpažinimo jausmas. Kažkas, kas slapta kelias savaites smilko jos širdyje, plykstelėjo ir įsidedė ryškia liepsna.

Priešais ją stovėjo vyras, kurį ji pamilo neturėdama jokios vilties kada nors sutikti. Jis buvo lygiai toks, kokį regėjo savo svajonėse.

Ifigenija suprato, kad susirinkusieji užkandę amą laukia, ką ji pasakys.

*Gudri ir bebaimė mergina, sekdamą legendinių
kurtizanių pavyzdžiu, apgauna Londoną ir tampa
geidžiamiausia meiluže.*

*Panelė Brait pasišauna padėti mylimai tetai Žojai, kuri tapo
nuožmaus šantažuotojo auka. Planas atrodo genialus: apsimesti
naujausia meilės nuotykiu pagarsėjusio grafo Masterso meiluže.
Sklando gandai, kad paslaptینگasis grafas Mastersas pradingo, kai ji
ėmė šantažuoti tas pats piktadarys. Grafas greičiausiai jau yra negyvas
ir apsimetusi jo meiluže ji tikisi privilioti šantažuotoją.
Todėl Ifigenija Brait labai nustemba susidūrusi su Mastersu akis į
akį viename iš prašmatnių pobūvių, kuriame aplink ją, kaip
paprastai, spiečiasi susižavėję gerbėjai.
Dabar drąsiaširdei merginai iškyla dar didesnis pavojus: nuo šiol teks
priešintis ir šantažuotojui, ir grafui, netikėtai suvirpinusiam jos širdį.
Markusas Mastersas yra pražūtingas vilioklis. Ir jis užsispyrė, kad
gražioji apgavikė iš tikrųjų taptų jo meiluže.*

Amanda Quick – neprilygstama pasakotoja.
„Daily News“

